

Ігор БРИНДАК

Що порадити людям, які говорять, що постійно зайняті, і тому не мають часу на молитву, читання релігійної літератури, участі в життя Церкви і т.д.? Якщо людина зайнята через те, що планує зробити щось позитивне, то їй навпаки потрібно більше молитися і брати участь у церковному житті, щоб отримати Боже благословення на свою працю.

Пригадаймо хоча б таких людей, як: митрополит Андрей Шептицький, мати Тереза, папа Іван-Павло II і ряд інших. Ці люди зробили надзвичайно багато, але в цей же час надзвичайно багато молилися. Наприклад, святий Іван Павло II присвячував молитві по шість годин на добу.

Правда, дехто зауважить, що всі ці люди були монахи чи церковні ієрархи. Що звичайна світська людина не може так багато часу присвячувати молитві, тим більше, якщо вона сімейна. Зрозуміло, що є різні обов'язки для людей різного стану і Церква не вимагає від мирян таких молитовних обов'язків, як від священників чи монахів, але все одно без молитви немає Божого благословення будь-якій праці.

Щоб конкретніше зрозуміти, як духовність впливає на світських людей, розглянемо один приклад з історії. Можливо, дехто з читачів чув про іспанське «економічне диво», яке сталося в 50-60-их роках минулого століття. У той час країною правив генералісимум Франціско Франко. Для початку хочеться зазначити, що хоча його режим і мав ряд вад, але все одно не був фашистським, як його іноді зображають. Під час Другої світової війни у франкістську Іспанію втекло від переслідування від 40 до 60 тисяч євреїв. І почували вони себе там цілком спокійно. Це при тому, що інші держави, формально демократичні, закривали перед єврейськими біженцями свої кордони. Так що на фашизм це зовсім не подібне.

Але повернемося до економіки. Ось що пише сучасний дослідник: «У 1959 році почалася «Іспанське економічне диво». Через п'ять років приріст промислового виробництва сягнув 140 %. Іспанія несподівано перегнала Японію (139 %) і США (121 %)» (Олег Єжиганський. Четвертий після Гітлера, Сталіна і Муссоліні. // Історія. № 4. 2014). Варто додати, що той період більше половини іспанських родин мали власні авта і щороку близько 5 мільйонів іспанців провадили літню відпустку за кордоном, але не як заробітчани, а як туристи. І сталося це «економічне диво» після жахливої Громадянської

війни 1936 – 1939 років, яка спричинила великі руйнування. А крім того, у часі цієї війни радянські агенти вивезли в СРСР весь золотий запас Іспанії, тобто, починати все потрібно було з нуля.

Хто ж допоміг іспанцям подолати розруху і стати могутньою економічною державою? Як погоджуються більшість дослідників, для проведення своїх реформ Франко взяв як дорадників членів католицької організації «Опус Деї». Цікаво, що з цим у свій час погоджувалися навіть радянські атеїстичні ідеологи: «У більш пізній період франкізм опирався головним чином на політиків і технократів, пов'язаних з «Опус Деї». І у великій мірі завдяки цьому досягнув належних успіхів у галузі економіки і управлінні державою» (Католицизм. Словарь атеїста. – Москва. 1991 г. – С. 206).

Тут слід дещо пояснити. «Опус Деї» не є монашим орденом, як дехто думає. Більшість членів цієї організації є світськими людьми, в тому числі і сімейними. Тільки 2 % становлять священники, диякони та єпископи. Не є це також і політична організація, але її членам не заборонено займатися політикою, якщо вони мають для цього дар. За винятком тих, які є висвяченими.

Для чого цій статті ми згадали про «Опус Деї»? Вся справа в тому, що її статут вимагає від членів активного релігійного життя, куди зокрема входить: щоденна участь у Літургії, щоденна молитва на вервиці, щоденне читання Святого Письма, щотижнева Сповідь, а крім того, ще участь у щотижневих зустрічах. Здавалось би, такі правила тільки будуть перешкоджати людині у її професійній діяльності. Але, як бачимо, вони не тільки не перешкоджала, але, навпаки, допомагали краще виконувати свою працю.

Подібно можна сказати і про «Німецьке економічне диво». Воно, щоправда, стосувалося, Західної Німеччини. Цю країну, зруйновану Другою світовою війною, відродив канцлер Німеччини Конрад Аденауер, який був практикуючим католиком, який також щоденно брав участь у Літургії.

Вищезгадані приклади показують, що не потрібно шукати причин для відмови від участі в молитві чи церковному житті, бо ці речі навпаки тільки допомагають у нашому розвитку. І то, як ми бачимо, не тільки духовному.

Ігор БРИНДАК. Церковне життя і професійна діяльність // З любов'ю у світ №11 2016